

som jeg i alt væsentligt er glad ved Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og ligeledes ved den Modtagelse, det hidtil har faaet, saaledes vil jeg ønske, at det fremdeles maa faa en lignende Modtagelse i dette høje Ting, og at det maa lykkes os gennem vort Arbejde og ved gensidig Hensyntagen til de forskellige Anskuelser at faa et virkeligt godt Resultat ud af dette Forslag.

Koch: Jeg har begæret Ordet i Anledning af et Par af de Udtalelser, den foregaaende ærede Taler fremkom med, da jeg tror at maatte tage nogen Afstand fra dem. Det ærede Medlem begrundede i Indledningen til sit Foredrag først sin Glæde over dette Lovforslag blandt andet derved, at der jo ikke blot var et almindeligt Ønske tilstedede om at komme Kommunerne til Hjælp, men at der ogsaa fra hans Partis Side var gjort Forslag paa Toldloven om en betydelig Nedsættelse, som han fandt var retfærdig. Baaede dette første og det sidste Ønske, mente han, kunde blive opfyldt ved at fortsætte paa den Vej, man har betraadt ved dette Lovforslag. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Toldloven, men skal blot sige dette — og jeg tror, at jeg deri vil faa Medhold hos Flertallet i dette Ting — at jeg vilde anse det for fuldstændig urigtigt, hvis man vilde benytte et Forslag som dette, altsaa et Forslag om direkte Statskat til derigennem at søge Vederlag for Nedgangen paa en indirekte Skat. Dette Lovforslag er jo heller ikke sat i direkte Forbindelse med noget andet Lovforslag end det, vi have behandlet de tre foregaaende Dage, og det er altsaa her Meningen med dette Lovforslag, at man vil se at skaffe de Midler til Veje, som kunne dække Statskassen for den betydelige Hjælp, som dette Forslag tilsigter at give Kommunerne. Men at søge gennem denne Lov at komme til et Vederlag for Statskassen for den Nedgang, den faar paa Toldindtægterne faar man vist ikke dette Tings Flertal til at gaa med til. Det ærede Medlem udtalte ogsaa i meget stærke Udtryk sin Glæde over det foreliggende Lovforslags Fremkomst; men den kan jeg ikke rigtig dele med ham. Jeg har kun tilladt mig at sige, at jeg kunde gaa med til Lovforslaget, fordi jeg anser det for retfærdigt nu at komme til at beskatte visse Dele af Samfundsformuen, som hidtil ikke have ydet noget Bidrag til Statskassen. Dog fordi man gaar med til noget, man erkender for at være retfærdigt, er der dog derfra et temmelig stort

Spring til at sige, at det er med stor Glæde, man gaar dertil. Det ærede Medlem maa derfor ikke tage mig og mine Meningsfæller ilde op, naar jeg tror at kunne sige ham paa deres og egne Vegne, at det ingenlunde er, fordi vi ere glade ved dette Forslag, at vi gaa med dertil, paa ingen Maade, det er kun, fordi vi finde, at det i sig selv er retfærdigt.

Det ærede Medlem kom dernæst ind paa det berettigede i, at man paalagde Indtægt af Formue en større Skat end Indtægt af personligt Arbejde, og deri er jeg, som det vil fremgaa af mine Udtalelser før, enig med ham. Men naar han, forekommer det mig, som et heldigt Eksempel paa, hvorledes dette skete Fyldest, anførte nogle Vedtægter, som gjaldt ovre i Jylland, kan jeg ikke finde det, han der anførte, fuldt retfærdigt. Den eneste Grund, hvorfor den ene Indtægt bør beskattes højere end den anden, og hvorfor Indtægt af Formue efter min Mening kan med Retfærdighed beskattes højere end Indtægt af Arbejde, er den, at Fremtiden er ganske anderledes sikret for den, der har sin Indtægt af Formue, end for den, der alene skal søge sin Indtægt gennem sit personlige Arbejde. Det gælder ikke blot, naar hans Arbejds-kraft endelig paa Grund af Arbejde svækkes, men ogsaa i Sygdomstilfælde er den, som har Formue, jo ganske anderledes garanteret for Følgerne af disse Tilfælde end den, som alene har sin personlige Arbejds-kraft at stole paa. Jeg tror heller ikke, man kan gaa videre her; ja, man kan jo ogsaa sige, at Indtægt af Embede er forskellig fra Indtægt af andet Arbejde. For saa vidt som denne Embedsindtægt er forbunden med en sikker Pensionsret, giver jeg ham Ret deri; men er den ikke det, ser jeg ikke, hvorfor det ene Arbejde skal beskattes højere end det andet, eller hvorfor det litterære Arbejde skal beskattes højere end det personlige Arbejde. Grunden til, at man med Føje kan distingvere mellem Indtægt af Formue og Indtægt af Arbejde, er den, at i det ene Tilfælde er den paagældende ganske anderledes udsat for de Chancer, som Helbred og Alder kunne føre med sig, end i det Tilfælde, hvor man har sin Indtægt af Formue alene, af et Stats-embede eller af et Embede, der er forbundet med Pensionsret. Jeg har ikke villet tilbageholde disse Bemærkninger, fordi Tavshed over for dem maaske kunde blive fortolket saaledes, at man fra den Side i Tinget, jeg tilhører, skulde være uhyre entusiasmeret for denne Lov. Det ere vi paa ingen Maade, og heller ikke